

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Колодій Любові Іванівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 61 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ та цього закону в цілому

м. К и ї в
14 лютого 2019 року
№ 32-2 (II) /2019

Справа № 3-7/2019(169/19)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Лемака Василя Васильовича,
Тупицького Олександра Миколайовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Колодій Любові Іванівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 61 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–XII (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399) зі змінами та цього закону в цілому.

Заслухавши суддю-доповідача Тупицького О.М. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Колодій Любов Іванівна звернулася до Конституційного Суду України з конституційною скаргою щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 61 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–ХІІ зі змінами (далі – Закон) та Закону в цілому.

У статті 61 Закону передбачено, що суми пенсії, що підлягали виплаті пенсіонерові з числа військовослужбовців, осіб, які мають право на пенсію за Законом та членів їх сімей, і залишилися недоодержаними у зв'язку з його смертю, не включаються до складу спадщини і виплачуються тим членам його сім'ї, які належать до осіб, що забезпечуються пенсією у разі втрати годувальника; проте батьки і дружина (чоловік), а також члени сім'ї, які проживали разом із пенсіонером на день його смерті, мають право на одержання цих сум і в тому разі, якщо вони не належать до осіб, які забезпечуються пенсією у разі втрати годувальника (частина перша); при зверненні кількох членів сім'ї належна їм сума пенсії ділиться між ними порівну (частина друга); зазначені суми виплачуються, якщо звернення за ними надійшло не пізніше 6 місяців після смерті пенсіонера (частина третя); в разі смерті пенсіонера членам його сім'ї або особі, яка здійснила його поховання, виплачується для цього допомога в розмірі тримісячної пенсії, але не менше п'ятикратного розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб (частина четверта); допомога на поховання не виплачується, якщо поховання пенсіонера здійснено за рахунок держави (частина п'ята).

Із матеріалів конституційної скарги вбачається, що мати Колодій Л.І. Богачова Н.В. перебувала на обліку та отримувала пенсію в Управлінні пенсійного фонду України в місті Донецьк. На підставі постанови Правління Національного банку України „Про призупинення здійснення фінансових операцій“ від 6 серпня 2014 року № 466 виплату пенсії Богачовій Н.В. було призупинено. У період з 1 серпня 2014 року по 4 січня 2017 року Богачова Н.В. пенсію не отримувала, оскільки не ставала на облік як внутрішньо переміщена особа. Після смерті матері на підставі статті 61

Закону Колодій Л.І. звернулась до Головного управління Пенсійного фонду України у Черкаській області із заявою про виплату недоодержаної пенсії матері, проте у здійсненні такої виплати було відмовлено, оскільки Богачова Н.В. на обліку в Головному управлінні Пенсійного фонду України у Черкаській області не перебувала. Не погоджуючись із таким рішенням Головного управління Пенсійного фонду України у Черкаській області, Колодій Л.І. оскаржила його у судовому порядку.

Шостий апеляційний адміністративний суд постановою від 30 жовтня 2018 року залишив без змін рішення Черкаського окружного адміністративного суду від 27 серпня 2018 року про відмову у задоволенні позовних вимог Колодій Л.І. до Головного управління Пенсійного фонду України у Черкаській області щодо визнання протиправною бездіяльності зі сплати позивачу недоодержаної пенсії Богачової Н.В. та зобов'язання здійснення виплати недоодержаної пенсії.

У конституційній скарзі стверджується, що у статті 61 Закону чітко не регламентовано „процес переведення пенсійної справи померлого пенсіонера з метою виплати недоотриманої пенсії за новим місцем перебування члена його сім'ї“. Автор клопотання також зазначає, що у Законі не передбачено дієвого механізму поновлення пенсійних виплат незалежно від місця проживання або перебування особи. На думку Колодій Л.І., Закон в цілому та його стаття 61 не відповідають приписам частини другої статті 8, статті 21, частин другої, третьої статті 22, частин першої, другої статті 24, частин першої статті 33, частини четвертої статті 41, статей 48, 56, 64 Конституції України.

Обґрунтовуючи свої твердження, автор клопотання посилається на положення Конституції України, Закону, юридичні позиції Конституційного Суду України, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1966 року, Загальну декларацію прав людини 1948 року, практику Європейського суду з прав людини та судові рішення у його справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої).

Згідно зі статтею 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша); у конституційній скарзі зазначається короткий виклад остаточного судового рішення, в якому було застосовано відповідні положення закону України (пункт 3 частини другої).

Суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“).

Аналіз остаточного судового рішення у справі Колодій Л.І., а саме постанови Шостого апеляційного адміністративного суду від 30 жовтня 2018 року, дає підстави для висновку, що при прийнятті постанови суд не застосовував ні Закон в цілому, ні його статтю 61. Посилання на оспорювану статтю Закону міститься в описовій частині зазначеної постанови як підстава звернення Колодій Л.І. до Головного управління Пенсійного фонду України у Черкаській області. За таких обставин Колодій Л.І. не є належним суб'єктом права на конституційну скаргу в розумінні вимог абзацу першого частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

З огляду на наведене конституційна скарга не відповідає вимогам статей 55, 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є

підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 1, 4 статті 62 цього закону – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом; неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Колодій Любові Іванівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 61 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–ХІІ зі змінами та цього закону в цілому на підставі пунктів 1, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**